विषमालोड्य पास्यामि मा कीचकवशङ्गमं। श्रेयो हि मरणं मह्यम्भीमसेन तवाग्रतः।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा प्रारुदत्कृष्णा भीमस्योरःसमाश्रिता। भीमश्च ताम्परिष्वज्य महत्सान्त्वं प्रयुज्य च। ६९०
आश्वासयित्वा बहुशो भृशमार्त्तां सुमध्यमां। हेतुतत्त्वार्थसंयुक्तैर्व्वचोभिर्द्रुपदात्मजां।
प्रमृज्य वदनं तस्याः पाणिनाऽश्रुसमाकुलं। कीचकं मनसाऽगच्छत् सृक्कणी परिसंलिहन्।
उवाच चैनां दुःखार्त्तां भीमः क्रोधसमन्वितः।
इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि कीचकबधपर्व्वणि द्रौपदीसान्त्वने एकविंशोऽध्यायः॥ २१ ॥
॥ भीमसेन उवाच ॥ तथा भद्रे करिष्यामि यथा त्वम्भीरु भाषसे। अद्य तं सूदयिष्यामि कीचकं सहबान्धवं।
अस्याः प्रदोषे सर्व्वस्याः कुरुष्वानेन सम्मतं। दुःखं शोकञ्च निर्द्धूय याज्ञसेनि शुचिस्मिते। ॰गतं ६९५
यैषा नर्त्तनशालेह मत्स्यराजेन कारिता। दिवाऽत्र कन्या नृत्यन्ति रात्रौ यान्ति यथागृहं।
तत्रास्ति शयनं दिव्यं दृढाङ्गं सुप्रतिष्ठितं। तत्रास्य दर्शयिष्यामि पूर्व्वप्रेतान्पितामहान्।
यथा च त्वां न पश्येयुः कुर्व्वाणां तेन संविदं। कुर्य्यास्तथा त्वं कल्याणि यथा सन्निहितो भवेत्।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तथा तौ कथयित्वा तु वाष्पमुत्सृज्य दुःखितौ। रात्रिशेषं तमत्युग्रं धारयामासतुर्हृदि।
तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां प्रातरुत्थाय कीचकः। गत्वा राजकुलायैव द्रौपदीमिदमब्रवीत्। ७००
सभायां पश्यतो राज्ञः पातयित्वा पदाऽहनं। नचैवालभसे त्राणमभिपन्ना बलीयसा।
प्रवादेनेह मत्स्यानां राजा नाम्नाऽयमुच्यते। अहमेव हि मत्स्यानां राजा वै वाहिनीपतिः।
मां सुखं प्रतिपद्यस्व दासो भीरु भवामि ते। अङ्गाय तव सुश्रोणि शतं निष्कं ददाम्यहं।
दासीशतञ्च ते दद्यां दासानामपि चापरं। रथं चाश्वतरीयुक्तमस्तु नौ भीरु सङ्गमः।
॥ द्रौपद्युवाच ॥ एवं मे समयं त्वद्य प्रतिपद्यस्व कीचक। न त्वां सखा वा भ्राता वा जानीयात्सङ्गतं मया। ७०५
अनुप्रवादाद्भीताऽस्मि गन्धर्व्वाणां यशस्विनां। एवं मे प्रतिजानीहि ततोऽहं वशगा तव।
॥ कीचक उवाच ॥ एवमेतत् करिष्यामि यथा सुश्रोणि भाषसे। एको भद्रे गमिष्यामि शून्यमावसथं तव।
समागमार्थं रम्भोरु त्वया मदनमोहितः। यथा त्वां नैव पश्येयुर्गन्धर्व्वाः सूर्य्यवर्च्चसः।
॥ द्रौपद्युवाच ॥ यदेतन्नर्त्तनागारं मत्स्यराजेन कारितं। दिवाऽत्र कन्या नृत्यन्ति रात्रौ यान्ति यथागृहं।
तमिस्रे तत्र गच्छेथा गन्धर्व्वास्तन्न जानते। तत्र दोषः परिहृतो भविष्यति न संशयः। ७१०
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तमर्थमभिजल्पन्त्याः कृष्णायाः कीचकेन ह। दिवसार्द्धं समभवन्मासेनैव समं नृप।
ततः सा भीमसेनस्य तमर्थं प्रत्यवेदयत्। कीचकोऽथ गृहं गत्वा भृशं हर्षपरिप्लुतः।
सैरिन्ध्रीरूपिणं मूढो मृत्युं तन्नावबुद्धवान्। गन्धाभरणमाल्येषु व्यासक्तः सविशेषतः।
अलञ्चक्रे तदात्मानं सत्वरं काममोहितः। तस्य तत् कुर्व्वतः कर्म्म कालो दीर्घ इवाभवत्।
अनुचिन्तयतश्चापि तामेवायतलोचनां। आसीदभ्यधिका चापि श्रीः श्रियं प्रमुमुक्षतः। ७१५
निर्व्वाणकाले दीपस्य वर्त्तीमिव दिधक्षतः। कृतसम्प्रत्ययस्तस्याः कीचकः काममोहितः।
नाजानाद्दिवसं यान्तं चिन्तयानः समागमं। ततस्तु द्रौपदी गत्वा तदा भीमं महानसे।